Міхась БОЛСУН

Паэт. Публіцыст. Перакладчык. Член Саюза пісьменнікаў Беларусі і Беларускага саюза журналістаў. Выпусціў паэтычныя зборнікі «Яблыня ў фаце», «Там, дзе задумлівы Сож», «Спатканне з поўняй», «Пад сузор'ем дабрыні», дакументальную кнігу «Чачэрскі след у навуцы». Укладальнік паэтычнага зборніка «Далоні цёплыя зямлі». Лаўрэат міжнароднай прэміі Баяна, абласнога літаратурнага конкурсу імя Івана Мележа. Лаўрэат абласной літаратурнай прэміі імя К. Тураўскага, Анатоля Грачанікава. Узнагароджаны знакам СПБ «За ўклад у беларускую літаратуру». Ганаровы член Саюза пісьменнікаў Беларусі. Ганаровы грамадзянін Чачэрскага раёна.

З цыкла «Роднае, блізкае»

ПОЛЕ

Трапяткія пачуцці душы
Зноў прынёс табе, роднае поле,
Дзе калоссю пад сонцам раздолле,
Дзе вятрыска насустрач бяжыць.

Ахіне ён нябачным крылом,
Пабягуць успаміны бы хвалі:
Як жанчыны сярпамі тут жалі,
Ля гумна малацілі сялом.

Слабасільны гудзеў трактарок,
І глытала снапы малатарня.
Адкрывала жніво хлеба тайны
І дало беражлівасці ўрок.

Шмат вады ўцякло з той пары.
Серпу знойдзена месца ў музеі.
Сёння тэхніка мудрая сее
І збірае да позняй зары.

Я ж з гадамі душой не аслеп,
Хоць падкідвала рознае доля,
І прынёс табе, роднае поле,
Зноў бязмежную ўдзячнасць за хлеб.

***

Верша шчыры радок
Як навстра глыток
Для збалелай тужлівай душы,
Адплыве суму змрок,
Цвярдзей стане твой крок,
І жадобна захочацца жыць.

«БЕРАГІ ДРУЖБЫ»

Між берагоў славянскай дружбы
Цячэ паэзіі рака.
Ці курс прамы, ці ён акружны
Цяпло не згубіцца радка.
У іх пачуццяў шчырых промні,
Народаў блізкіх карані.
Мы продкаў подзвігі ўсе помнім,
Міг цэнім мірнай цішыні.
Ідуць ад сэрца нашы словы,
Што густа строфамі ляглі,
Ці верш народжаны ў Растове,
Ці ён ад гомельскай зямлі.
Штогод ракі глыбей фарватар,
Шырэе дум лірычных плынь.
Хоць блізка зла бушуе кратар,
Нам лёс прарочыць разам плыць.
У заўтра плыць з надзеяй светлай,
І сеяць зерне дабрыні.
Імчы высокі ўдалеч ветразь,
Дзе дружбы свецяцца агні!

***

Позняя восень. Цярусіць імжа
З нізкага, мутнага неба.
Голыя пушчы ад ветру дрыжаць,
Поле згубіла пах хлеба.
Позняя восень — пара не мая,
Цягнуцца ночы бяссоння:
Слухае памяць зноў спеў салаўя,
Кліча за рэчку ў сасоннік.
Шчодра дарыў ён мне летась грыбы:
Грузд, баравік, сыраежку.
Мару налета там зноўку пабыць,
Збочыць у неруш са сцежкі...
Позняя восень. У такую пару
Хочацца ў лепшае верыць...
З сэрца хутчэй выціскаю хандру
І праганяю за дзверы.

ДОЖДЖ

Пад музыку вясёлую дажджу
І буркатню не злую грому
З душы змываю хутка стому,
На свет вачмі ўлюбёнымі гляджу.

Вясёлкі каляровая дуга
Ажно звініць высока ў небе.
І ніва пахне востра хлебам
І лета дух хаваецца ў стагах.

...Дажджынкі дапівае ўсмак зямля,
І зноў прадуць нябёсы промні,
Я ж кожны міг хачу запомніць,
І гэту свежасць выпіць спакваля.

БАБІНА ЛЕТА

У вёсках водар
яблыкаў налітых.
Рыпяць ад стомы
з бульбаю вазы.
Пазычыўшы
нябеснага блакіту,
Цвітуць
ля балацянак верасы.
Лясоў асенніх
залаціцца грэбень.
Сукае ветрык
ніткі павуцін.
Кліп жураўлёў
самоту сее ў небе,
І боль птушыны
ў сэрца мне ляціць.
Мой родны край,
нібы на раздарожжы:
Цяпло праменняў
п'е яшчэ зямля.
Грыбнік нясе
апенек поўны кошык,
А ноччу іней

прыпаўзе здаля.
Сябе пацешым мы
пейзажам гэтым,
Няхай у радасць будуць
нашы дні.
Бы птушкі нос,
век бабінага лета,
Ды молімся ягонай цеплыні.

АСЕННІ МАТЫЎ

Парк над Сожам
гарыць
кастром,
Зноў яго
запаліла восень.
Спрытна чырвань
апаўшых лістоў
Дворнікі
мётламі
косяць.
І на сцежках
растуць стажкі,
Кожны з іх -
злітак звонкага
золата.
Як барцы перад боем
цяжкім
Распрануліся
клёны-волаты.

* * *

Зноў журбою на струнах дажджоў
Зацягнулася восені песня,
І на крылах кліны жураўлёў
Радасць цёплую ў вырай панеслі.

І звіняць звонкай меддзю лісты
Па-над сцежкамі ў вальсе апошнім,
А туман абдымае густы
Схаладнелую, рыжую пожню.

І зайздросціць кастрам пастухоў,
Дзе пахучая бульба пячэцца
Нават сонца. Яно раніцой
І не супраць само пагрэцца.

ГРЫБНАЯ ПАРА

Туман чапляецца за ногі
І падае ў сляды расой,
Да лесу крочу без дарогі,
Змывае ранак з твару сон.

Сінее ельнік за балотам,
А на грудках — мядзяны бор.
Душа імкне сюды з ахвотай,
У царства ціхае грыбоў.

Тут галасы без рэжысёра
Гучаць суладна дзень пры дні.
Тармозяць ногі самі скорасць,
Увага ўся — на мох, пад пні.

І не цішэюць лесу сцежкі
Аж да вячэрняе зары,
Дзе маскхалаты сыраежкі
За ноч накінулі ў бары.

Вось грыбнікі пад вобліск промняў
Лясную радасць панянслі…
І кожны ўпотайкі запомніць
Мясціны, дзе дары раслі.

Літаратурная Гомельшчына